

Sygn. akt VII U 325/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2018 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: Anna Bańcerowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 października 2018 roku w Warszawie

sprawy V. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o ustalenie odpowiedzialności członka zarządu spółki za zobowiązania z tytułu nieopłaconych składek
na skutek odwołania V. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

z dnia 28 lipca 2005r., numer: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdza, że V. M. nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne za okresy: styczeń – kwiecień 2000r., wrzesień 2000r., maj 2001r. i marzec 2002r. wraz z należnymi odsetkami;

2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie.

UZASADNIENIE

V. M. w dniu 25 września 2006r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 28 lipca 2005r., nr: (...).

Odwołujący zaskarżył decyzję w całości zarzucając jej naruszenie:

- art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej poprzez przyjęcie, że ponosi odpowiedzialność za zobowiązania spółki, pomimo tego, że jako prezes zarządu w dniu 27 września 2002r., po sporządzeniu bilansu, złożył do sądu wniosek o otwarcie postępowania upadłościowego;

- art. 121, 122 i 123 Ordynacji podatkowej poprzez ograniczenie postępowania jedynie do sprawdzenia akt rejestrowych.

W związku ze wskazanymi zarzutami V. M. wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i wstrzymanie prowadzonej egzekucji do czasu rozpatrzenia odwołania, a w uzasadnieniu odwołania wskazał, że po objęciu funkcji członka zarządu dokonał szczegółowej analizy sytuacji finansowej (...) Sp. z o.o. w W. i zdecydował, że dla jej dalszego istnienia niezbędne jest przeprowadzenie postępowania układowego. Odwołujący stwierdził, że z przyczyn od niego niezależnych sąd postanowieniem z dnia 16 grudnia 2002r. oddalił złożony wniosek wskazując, że wprawdzie

zachodzą przesłanki do otwarcia postępowania układowego, ale wskazane propozycje nie odpowiadają wymogom z art. 20 § 3 prawa o postępowaniu układowym. Ponadto odwołujący podniósł, że sąd postanowieniem z dnia 8 maja 2003r. pozbawił go prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji reprezentanta lub pełnomocnika przedsiębiorcy, członka rady nadzorczej lub komisji rewizyjnej w spółce akcyjnej, z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółdzielni na okres trzech lat. Orzeczenie to jednak ostatecznie zostało uchylone, a postępowanie w sprawie umorzono. W ocenie odwołującego spółka nie miała obowiązku wcześniejszego składania wniosku o ogłoszenie upadłości ani o wszczęcie postępowania układowego, ponieważ nie kwalifikowała się wówczas do tego, szczególnie że przejściowe trudności finansowe nie są podstawą do ogłoszenia upadłości. Z tego względu odwołujący przyjął, że we wrześniu 2002r. zgłosił wniosek o otwarcie postępowania układowego we właściwym czasie, kiedy spółka posiadała środki na przeprowadzenie układu. Jednocześnie zarzucił, że organ rentowy nie zbadał wszystkich okoliczności sprawy, a w szczególności nie przeprowadził postępowania wyjaśniającego, w którym umożliwiłby mu przedstawienie dowodów i złożenie wyjaśnień, ograniczając się jedynie do zapoznania się z aktami rejestrowymi spółki. Odwołujący wniósł o wstrzymanie egzekucji do czasu rozpoznania odwołania, ponieważ organ rentowy na podstawie zaskarżonej decyzji dokonał zajęcia wynagrodzenia za pracę w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (odwołanie z dnia 21 września 2006r., k. 2-5 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 24 października 2006r. wniósł o odrzucenie odwołania, a w przypadku jego rozpatrywania, o oddalenie odwołania.

Organ rentowy w uzasadnieniu wskazał, że (...) Sp. z o.o. w W. była zobowiązana do opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej i zatrudniania pracowników w terminie, w wysokości i na zasadach określonych w ustawie z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Na koncie spółki powstało jednak zadłużenie, ponieważ spółka nie wywiązała się z ww. obowiązku. W związku z tym wobec spółki było prowadzone postępowanie egzekucyjne w administracji przez Dyrektora(...) Oddziału ZUS w W., w ramach którego dokonano zajęcia rachunku bankowego prowadzonego przez (...) Bank (...) S.A. W późniejszym czasie dalsze łączne prowadzenie egzekucji przejął Naczelnik Urzędu Skarbowego W.-T., lecz egzekucja okazała się bezskuteczna. Na tej podstawie organ rentowy wydał decyzję, w której orzekł o odpowiedzialności odwołującego jako członka zarządu (...) Sp. z o.o. w W. za zobowiązania spółki z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z należnością główną w kwocie 60.514,00 zł, odsetkami za zwłokę obliczonymi na dzień 27 lipca 2005r. w kwocie 60.514,00 zł oraz kosztami egzekucyjnymi w kwocie 4.148,20 zł. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał również, że odwołujący został powołany na członka zarządu spółki uchwałą Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 19 lutego 1997r., zaś uchwałą nr 4 powierzono mu funkcję wiceprezesa zarządu. Z Krajowego Rejestru Sądowego wynika, że od dnia 17 czerwca 2002r. pełni funkcję prezesa jednoosobowego zarządu spółki, zatem zadłużenie spółki z tytułu nieopłaconych składek powstało w tym okresie.

Organ rentowy odnosząc się do oddalenia przez sąd wniosku o otwarcie postępowania układowego wskazał, że czynności zarządu dla wyłączenia własnej odpowiedzialności muszą być prawnie skuteczne i uwzględniać również interesy wierzycieli, ponieważ nie mogą zmierzać jedynie do ochrony dłużnika i jego reprezentantów.

Uzasadniając wniosek o odrzucenie odwołania organ rentowy wskazał, że decyzja, od której V. M. złożył odwołanie, została mu doręczona w dniu 3 sierpnia 2005r. Wprawdzie odwołujący w odwołaniu wskazał, że o decyzji dowiedział się dopiero 5 września 2006r., kiedy udał się do ZUS, by wyjaśnić na jakiej podstawie zostało zajęte jego wynagrodzenie, wskazane twierdzenie, według Zakładu, nie zasługuje jednak na uwzględnienie. Jak wynika ze zwrotnego potwierdzenia odbioru, doręczenie decyzji adresatowi nastąpiło w dniu 3 sierpnia 2005r., zatem skoro odwołanie zostało złożone w dniu 25 września 2006r., to powinno podlegać odrzuceniu (odpowiedź na odwołanie z dnia 24 października 2006r., k. 18-19 a.s.).

Sąd postanowieniem wydanym na rozprawie z dnia 20 czerwca 2011r. dopuścił do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego (...) Sp. z o.o. w W. (postanowienie z dnia 20 czerwca 2011r., k. 268 a.s.). Jednak postanowieniem

z dnia 20 lipca 2018r. Sąd uchylił postanowienie z dnia 20 czerwca 2011r. (postanowienie z dnia 20 lipca 2018r., k. 499 a.s.), prowadząc dalej postępowanie bez udziału ww. spółki.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. z o.o. w W. została zawiązana w 1997r. Uchwałą nr 2 nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników spółki z dnia 19 lutego 1997r. powołano na funkcję członka zarządu: odwołującego V. M., W. Z. i A. L. (protokół nadzwyczajny zgromadzenia wspólników (...) z dnia 19 lutego 1997r. i uchwała nr 2/ZW/97, k. 57 i 59 tom I akt ZUS). W późniejszym czasie dochodziło do zmian w zarządzie. Zostały one dokonane m.in. uchwałą nr 6 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 6 kwietnia 1998r. Wówczas na funkcję członka zarządu został powołany Y. H., który sprawował urząd do 29 grudnia 2000r. (uchwała z dnia 6 kwietnia 1998r., k. 50 tom I akt ZUS i oświadczenie W. Z. z dnia 7 sierpnia 2001r., k. 35 tom I akt ZUS, akt zawiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, k. 280 – 281 a.s.).

Uchwałą nr 3 sporządzoną w formie aktu notarialnego w dniu 15 marca 2001r. powołano Zarząd (...) Sp. z o.o. w W. w składzie prezes zarządu W. Z. oraz wiceprezes zarządu V. M. (akt notarialny z dnia 15 marca 2001r., k. 36-44 tom I akt ZUS). Następnie odwołujący był jedynym członkiem zarządu ww. spółki od dnia 17 czerwca 2002r. (odpis z KRS, k. 29-33 tom I akt ZUS).

Zgodnie ze sprawozdaniem zarządu z dnia 6 czerwca 2001r. podpisanym przez W. Z. i odwołującego, (...) Sp. z o.o. w W. zamknęła 2001r. stratą podatkową w kwocie 46.075,28 zł. Zarząd spółki postanowił zaakceptować bilans i rachunek zysków i strat za 2001r. wraz z przedstawioną informacją dodatkową mając na względzie: sytuację gospodarczą kraju, zachwianie rynku paliw, utrzymujące się wysokie oprocentowanie kredytów inwestycyjnych, występujące straty dewizowe oraz inne czynniki utrudniające prowadzenie działalności gospodarczej. Majątek trwały spółki wyniósł 503.119,03 zł, majątek obrotowy 376.423,70 zł, a należności 5.315.501,95 zł. Kapitał własny wyniósł 590.960,27 zł w związku z zamknięciem 2000r. stratą w kwocie 868.998,45 zł i stratą w 1999r. w kwocie 74.043,67 zł, zaś zobowiązania krótkoterminowe zostały ustalone na ogólną kwotę 8.272.255,74 zł (sprawozdanie zarządu z dnia 6 czerwca 2001r. i informacja dodatkowa do sprawozdania za 2000r., k. 47-49 tom I akt ZUS).

Zgodnie ze sprawozdaniem finansowym obejmującym okres od dnia 1 stycznia 2002r. do dnia 31 sierpnia 2002r., spółka na dzień 31 sierpnia 2002r. posiadała aktywa w postaci: majątku trwałego - 1.671.183,46 zł, majątku obrotowego - 2.348.311,48 zł i środków międzyokresowych - 108.457,08 zł oraz pasywa w postaci: kapitału własnego - minus 1.493.536,19 zł, rezerw - 741.972,70 zł, zobowiązań krótkoterminowych i funduszy specjalnych - 4.699.583,73 zł, a także rozliczeń międzyokresowych i przychodów przyszłych okresów - 71.474,40 zł (sprawozdanie finansowe, k. 8-11 akt XVII Ukł 154/02).

Z kolei w sprawozdaniu finansowym obejmującym okres od dnia 1 stycznia 2002r. do 30 września 2002r., wskazano, że spółka na dzień 1 stycznia 2002r. posiadała aktywa w postaci: majątku trwałego - 1.761.075,96 zł, majątku obrotowego - 2.138.830,66 zł i środków międzyokresowych - 109.536,24 zł oraz pasywa w postaci: kapitału własnego - minus 1.551.852,29 zł, rezerw - 865.709,10 zł, zobowiązań krótkoterminowych i funduszy specjalnych - 4.587.471,45 zł, a także rozliczeń międzyokresowych i przychodów przyszłych okresów - 108.114,60 zł (sprawozdanie finansowe, k. 46-49 akt XVII Ukł 154/02). Natomiast na dzień 30 września 2002r. spółka posiadała aktywa w postaci: majątku trwałego - 1.816.083,46 zł, majątku obrotowego - 2.496.228,59 zł i środków międzyokresowych - 108.457,08 zł oraz pasywa w postaci: kapitału własnego - minus 1.487.565,53 zł, rezerwy - 741.972,70 zł, zobowiązań krótkoterminowych i funduszy specjalnych - 4.986.430,48 zł, a także rozliczeń międzyokresowych i przychodów przyszłych okresów - 71.474,40 zł (sprawozdanie finansowe, k. 46-49 akt XVII Ukł 154/02).

Na podstawie rachunku zysków i strat obejmującego okresy od dnia 1 stycznia 2002r. do dnia 31 sierpnia 2002r. oraz od dnia 1 stycznia 2002r. do dnia 30 września 2002r. spółka na dzień 1 stycznia 2002r. osiągnęła stratę netto w kwocie 962.114,02 zł, natomiast na dzień 31 sierpnia 2002r. zysk spółki wyniósł 58.316,10 zł, zaś na dzień 30 września 2002r. - 64.786,76 zł (rachunek zysków i strat, k. 12-13 i 44-45 akt XVII Ukł 154/02).

W okresie od 1 października 2002r. do 30 listopada 2002r. w spółce zatrudniona była J. K. (1) jako księgowa. Zajmowała się prostym księgowaniem i wpisywaniem faktur. W tym czasie została przeprowadzona kontrola Urzędu Skarbowego, który wyliczył spółce podatek VAT na kilkadziesiąt tysięcy złotych. Do Urzędu Skarbowego był przygotowywany wniosek restrukturyzacyjny. W tym czasie spółka miała też zaciągnięte kredyty (protokół rozprawy z dnia 27 marca 2003r., k. 51 – 52 akt XVII UpZd 43/02). Nie były one spłacane w związku z czym V. M. prowadził z Bankiem rozmowy w sprawie porozumienia. Spółka posiadała również zaległości wobec pracowników, którym wypłaciła zaliczki (protokół rozprawy z dnia 8 maja 2003r., k. 58 - 60 akt XVII UpZd 43/02).

V. M. zajmował się w spółce budową terminali i linii przesyłowych. Nie zajmował się natomiast regulowaniem składek i sprawami księgowymi. Należało to do Y. H.. Kiedy odwołujący został jedynym członkiem zarządu spółka korzystała z usług biura księgowego, które zajmowało się sprawami formalnymi w spółce. Dokumenty w postaci akt osobowych, akt założycielskich spółki i inne znajdowały się w tym biurze. Osoba je prowadząca zmarła jednak i odwołujący po śmierci tej osoby odebrał część dokumentów (zeznania V. M., k. 517-519 a.s.).

Spółka miała siedzibę przy ulicy (...), ale od około 2002r. już nie prowadziła działalności i nie miała biura. V. M. po 2005r. mieszkał poza W. i nie wiedział, że spółka ma zaległości w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (zeznania V. M., k. 517-519 a.s.).

Odwołujący w imieniu (...) Sp. z o.o. w W. złożył w dniu 27 września 2002r. do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie XVII Wydział Gospodarczy wnioski o otwarcie postępowania układowego (podanie o otwarcie postępowania układowego z dnia 27 września 2002r., k. 3-4 akt XVII Ukł 154/02).

Na dzień 24 września 2002r. wierzycielami spółki, którzy mieli być objęci postępowaniem układowym były: Agencja Ochrony Osób i Mienia (...) z siedzibą w W. z zobowiązaniem na kwotę 427,00 zł, 100 Agencja (...) z siedzibą w W. z zobowiązaniem na kwotę 739,81 zł, (...) Sp. z o.o. Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe z siedzibą w Ś. z zobowiązaniem na kwotę 5.563,26 zł, (...) S.A. z siedzibą w Ł. z zobowiązaniem na kwotę 1.032,00 zł, A.-J. D.. I.. M. S. z siedzibą w W. z zobowiązaniem na kwotę 6.370,00 zł, (...) S.C. A. K. I. M. J. K. z siedzibą w W. z zobowiązaniem na kwotę 15.106,84 zł, Bank (...) S.A. z siedzibą w W. z zobowiązaniem na kwotę 1.395.040,00 zł, (...) S.A. z siedzibą w W. z zobowiązaniem na kwotę 5.195,36 zł, (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. z zobowiązaniem na kwotę 16.005,00 zł, (...) S.A. z siedzibą w W. z zobowiązaniem na kwotę 358.103,70 zł, C. (...) z siedzibą w M. z zobowiązaniem na kwotę 1.622.248,00 zł, Daimler C. (...) /D./ Sp. z o.o. z siedzibą w W. z zobowiązaniem na kwotę 6.309,63 zł, Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Budowlane (...) S.C. z siedzibą w Ł. z zobowiązaniem na kwotę 1.429,52 zł, Gminną Spółdzielnię “ (...)” z siedzibą w Ł. z zobowiązaniem na kwotę 71.014,54 zł, Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowo-Handlowe (...) z siedzibą w B. z zobowiązaniem na kwotę 3.380,00 zł, Instytut (...) z siedzibą w G. z zobowiązaniem na kwotę 610,00 zł, (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. z zobowiązaniem na kwotę 93.327,06 zł, Masę Upadłości (...) z siedzibą w W. z zobowiązaniem na kwotę 197.000,00 zł, M. (...) z siedzibą w Ł. z zobowiązaniem na kwotę 1.187,58 zł, Przedsiębiorstwo (...) z siedzibą w Ł. z zobowiązaniem na kwotę 2.396,96 zł, (...) Organizację (...) z siedzibą w W. z zobowiązaniem na kwotę 9.918,00 zł, (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. z zobowiązaniem na kwotę 1.578,80 zł, Firmę Usługową (...) z siedzibą w Ł. z zobowiązaniem na kwotę 4.300,00 zł, (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. z zobowiązaniem na kwotę 15.842,73 zł, Przedsiębiorstwo Ochrony (...) z siedzibą w Ł. z zobowiązaniem na kwotę 26.322,72 zł, Przedsiębiorstwo Budowlano- (...) z siedzibą w Ł. z zobowiązaniem na kwotę 2.684,00 zł, (...) S.A. z siedzibą w S. z zobowiązaniem na kwotę 1.464,00 zł, (...) S.A. z siedzibą w R. z zobowiązaniem na kwotę 1.830,00 zł, P.W. S. H. Ceglarski z siedzibą w B. z zobowiązaniem na kwotę 97,60 zł, Stację Paliw T. S. Sp. J. z siedzibą w Ł. z zobowiązaniem na kwotę 5.120,20 zł, (...) S.A. z siedzibą w W. z zobowiązaniem na kwotę 414,80 zł, (...) S.A. (...) z siedzibą w Ł. z zobowiązaniem na kwotę 390,60 zł, Zakłady (...) S.A. z siedzibą w S. z zobowiązaniem na kwotę 4.339,30 zł, Usługi (...) z siedzibą w Ł. z zobowiązaniem na kwotę 2.074,00 zł, Usługi (...) z siedzibą w O. z zobowiązaniem na kwotę 509,30 zł, (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. z zobowiązaniem na kwotę 11.613,55 zł oraz W. Z. z zobowiązaniem na kwotę 496.504,70 zł, co dało łączną kwotę 4.387.490,56 zł. Spółka posiadała również wierzycieli nieobjętych postępowaniem układowym, tj.: (...) S.A. z siedzibą w W. z zobowiązaniem na kwotę 7.050,00 zł, Urząd Gminy W.-T. z siedzibą w W. z zobowiązaniem na kwotę 6.000,00 zł oraz Urząd Regulacji Energetyki z zobowiązaniem

na kwotę 1.339,17 zł, co dało łączną kwotę 14.389,17 zł (spis wierzycieli objętych postępowaniem układowym oraz nieobjętych tym postępowaniem z dnia 24 września (...), k. 14-15 akt XVII Ukł 154/02).

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie XVII Wydział Gospodarczy postanowieniem z dnia 19 listopada 2002r., po rozpoznaniu wniosku (...) Sp. z o.o. w W. o wstrzymanie egzekucji prowadzonych przeciwko spółce przez Komornika Sądowego Rewiru II przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi, wniosek ten oddalił (wniosek o wstrzymanie egzekucji z dnia 18 listopada 2002r., k. 55 akt XVII Ukł 154/02, postanowienie z dnia 19 listopada 2002r., k. 66 akt XVII Ukł 154/02). Kolejnym postanowieniem z dnia 16 grudnia 2002r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie XVII Wydział Gospodarczy oddalił wniosek spółki o otwarcie postępowania układowego (postanowienie z dnia 16 grudnia 2002r., k.80 akt XVII Ukł 154/02). W tej samej dacie zostało wydane również postanowienie o wszczęciu postępowania o orzeczenie wobec V. M. zakazu wynikającego z art. 17² Prawa Upadłościowego (postanowienie z dnia 16 grudnia 2002r., k. 2 akt XVII Up-Zd 43/02).

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie XVII Wydział Gospodarczy postanowieniem z dnia 8 maja 2003r. pozbawił odwołującego prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji reprezentanta lub pełnomocnika przedsiębiorcy, członka rady nadzorczej lub komisji rewizyjnej w spółce akcyjnej, z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółdzielni na okres trzech lat (postanowienie z dnia 8 maja 2003r., k. 63 akt XVII Up-Zd 43/02).

Na skutek apelacji odwołującego, Sąd Okręgowy w Warszawie XV Wydział Gospodarczy postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2004r. uchylił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 8 maja 2003r., sygn. akt XVII Up-Zd 43/02 i umorzył postępowanie (postanowienie z dnia 20 kwietnia 2004r., k. 31 akt XVII Up-Zd 43/02).

Odwołujący w dniu 3 czerwca 2004r. złożył wniosek o ogłoszenie upadłości (...) Sp. z o.o. w W. obejmującej likwidację majątku (wniosek z dnia 3 czerwca 2004r., k. 3-5 akt XVII Gu 552/04). Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie XVII Wydział Gospodarczy zarządzeniem z dnia 4 czerwca 2004r. zwrócił ten wniosek, ponieważ był dotknięty brakami (postanowienie z dnia 4 czerwca 2004r., k. 6 akt XVII Gu 552/04).

Na koncie (...) Sp. z o.o. w W. powstała zaległość z tytułu składek na:

- ubezpieczenie społeczne za okresy od kwietnia 1999r. do maja 1999r., od września 1999r. do kwietnia 2000r., za wrzesień 2000r., za maj 2001r., za marzec 2002r., od września 2002r. do listopada 2002r., od stycznia 2003r. do lutego 2003r. oraz od kwietnia 2003r. do stycznia 2004r. w łącznej kwocie 184.093,43 zł, gdzie należność główna wyniosła 118.737,93 zł, odsetki za zwłokę obliczone do dnia 27 lipca 2005r. wyniosły 61.221,40 zł, koszty egzekucyjne wyniosły 4.125,30 zł, zaś koszty upomnienia 8,80 zł;

- ubezpieczenie zdrowotne za okres od września 2003r. do stycznia 2004r. w łącznej kwocie 2.777,16 zł, gdzie należność główna wyniosła 2.236,76 zł, a odsetki za zwłokę obliczone do dnia 27 lipca 2005r. wyniosły 540,40 zł;

- Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od września 2003r. do stycznia 2004r. w łącznej kwocie 4.133,43 zł, gdzie należność główna wyniosła 3.205,43 zł, odsetki za zwłokę obliczone do dnia 27 lipca 2005r. wyniosły 905,10 zł, zaś koszty egzekucyjne 22,90 zł (stany należności płatnika, k. 15 – 28 akt ZUS).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. wystąpił do (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. o zajęcie rachunku bankowego (...) Sp. z o.o. w W.. W odpowiedzi pismem z dnia 1 września 2004r. ww. Bank poinformował organ rentowy o realizacji zajęcia i zablokowaniu rachunku bankowego do czasu otrzymania odwołania zajęcia lub do czasu jego zrealizowania. Wskazał również, że nastąpił zbieg egzekucji sądowej i administracyjnej, a także, że saldo na koncie dłużnika wynosi 47,77 zł (pismo z dnia 1 września 2004r., k. 8 akt ZUS).

Organ rentowy pismem z dnia 29 października 2004r. wystąpił do Naczelnika Urzędu Skarbowego W.-T. o łączne prowadzenie egzekucji przeciwko (...) Sp. z o.o. w W. w związku ze zbiegiem egzekucji na rachunku bankowym

prowadzonym przez (...) Bank (...) S.A. w W.. W związku z tym organ rentowy przesłał do (...) tytuły wykonawcze w celu wyegzekwowania należności. Tytuły wykonawcze zostały wystawione na dzień 24 sierpnia 2004r. na kwoty 314,60 zł, 4.129,50 zł, 997,10 zł, 82,60 zł, 4.899,90 zł, 5.025,80 zł, 4.134,70 zł, 35.776,90 zł, 32,10 zł oraz 290,30 zł (pisma z dnia 29 października 2004r. i z dnia 17 marca 2005r., k. 3 i 5 tom II akt ZUS oraz tytuły wykonawcze, k. 10-39 tom II akt ZUS).

Naczelnik Urzędu Skarbowego W.-T. w dniu 28 kwietnia 2005r. zwrócił w załączeniu 10 tytułów wykonawczych wystawionych na (...) Sp. z o.o. w W. wraz z relacją poborcy skarbowego. Wskazano, że spółka nie prowadzi działalności pod wskazanym adresem i nie posiada jakiegokolwiek mienia od około 2-3 lat (pismo z dnia 28 kwietnia 2005r., k. 1 tom II akt ZUS).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. na podstawie art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 108 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. – Ordynacja Podatkowa w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych wydał w dniu 28 lipca 2005r. decyzję nr: (...). Organ rentowy orzekł na podstawie art. 116 § 1 i 2 w związku z art. 107 § 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. – Ordynacja podatkowa oraz art. 31 i 32 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych o obciążeniu V. M. jako członka zarządu odpowiedzialnością całym swoim majątkiem za zobowiązania (...) Sp. z o.o. w W. z tytułu nieopłaconych składek: na ubezpieczenia społeczne od stycznia 2000r. do kwietnia 2000r., za wrzesień 2000r., za maj 2001r., za marzec 2002r., od września 2002r. do listopada 2002r., od stycznia 2003r. do lutego 2003r. i od kwietnia 2003r. do stycznia 2004r.; na ubezpieczenie zdrowotne za okres od września 2003r. do stycznia 2004r.; na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od kwietnia 2003r. do stycznia 2004r. w łącznej kwocie 122.720,92 zł stanowiącej należność główną, 60.514,00 zł z tytułu odsetek za zwłokę na dzień 27 lipca 2005r. oraz 4.148,20 zł tytułem kosztów egzekucyjnych (decyzja z dnia 28 lipca 2005r., k. 8-9 tom I akt ZUS).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sądowych, w aktach organu rentowego, a także w aktach Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy o sygn. XVII UpZd 43/02, XVII GU 552/04 i VIIUkl 154/02 oraz w części w oparciu o zeznania odwołującego.

Dokumenty, na których Sąd oparł poczynione ustalenia faktyczne, nie budziły wątpliwości stron. Były one podstawą ustaleń m.in. w zakresie dotyczącym powołania spółki i zmian w zarządzie, a także okresów sprawowania funkcji członków zarządu przez odwołującego, Y. H. i W. Z.. Na podstawie dokumentów Sąd ustalił również sytuację finansową spółki w części okresu jej funkcjonowania oraz działania, jakie podejmował odwołujący, a także działania organu rentowego zmierzające do wyegzekwowania zaległych składek. Strony ww. dokumentów nie kwestionowały, dlatego zostały one ocenione jako wiarygodne. Jedynymi dokumentami, które były przedmiotem zarzutów odwołującego w zakresie prawidłowości ich wystawienia, były tytuły wykonawcze, co będzie przedmiotem dalszych rozważań. W każdym razie sama okoliczność ich wystawienia i kwoty, na które one opiewały, nie budziły wątpliwości, wobec czego Sąd dokonując ustaleń, taki właśnie fakt ustalił.

Sąd ocenił zeznania V. M. jako wiarygodne jedynie w części, w jakiej to co zeznał odwołujący zostało potwierdzone dowodami z dokumentów. W pozostałym zakresie V. M. albo nie pamiętał wielu istotnych okoliczności z uwagi na upływ czasu i wielokrotnie w trakcie zeznań nie znał odpowiedzi na zadawane mu pytania, albo wskazywał na zdarzenia – głównie związane z rosyjskim Gazpromem – które opisywał w sposób ogólnikowy. Zdarzeń tych nie potwierdziły złożone dowody, zeznania odwołującego w tej części zostały więc ocenione jako nieprzydatne dla dokonania istotnych w sprawie ustaleń, a zarazem jako niewiarygodne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie V. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 28 lipca 2005r., nr: (...), było zasadne w części.

Z uwagi na wniosek organu rentowego o odrzucenie odwołania, Sąd Okręgowy w początkowej fazie postępowania procedował w kwestii związanej z przekroczeniem przez odwołującego terminu do złożenia odwołania. Ostatecznie po

przeprowadzeniu dowodów, Sąd Apelacyjny w Warszawie, rozpoznając zażalenie odwołującego na postanowienie o odrzuceniu odwołania, uchylił to postanowienie, a w uzasadnieniu wydanego rozstrzygnięcia wskazał, że odwołanie od decyzji z dnia 25 września 2006r. należy uznać za wniesione w terminie (k. 219 – 230). Z uwagi na tę okoliczność zbędne jest powielanie tej argumentacji, którą powołał Sąd II instancji.

Przystępując do rozważań dotyczących zasadności skarżonej decyzji, tytułem wstępu wskazać należy, że przy rozpatrywaniu zasad przenoszenia na osoby trzecie odpowiedzialności z tytułu zaległych składek w pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2017r., poz. 1778), dalej jako ustawa systemowa, który stanowi, że do należności z tytułu składek stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. - Ordynacja podatkowa (tekst jednolity: Dz. U. z 2018r., poz. 800) – dalej jako o.p., między innymi art. 107 § 1, art. 108 § 1 i 6 oraz art. 116. Z kolei stosownie do art. 32 ustawy systemowej, do składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne.

Zgodnie z treścią przywołanego art. 107 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa, w przypadkach i w zakresie przewidzianym w rozdziale o odpowiedzialności podatkowej osób trzecich, za zaległości podatkowe podatnika odpowiadają całym swoim majątkiem solidarnie z podatnikiem również osoby trzecie. Przy czym, jeżeli dalsze przepisy nie stanowią inaczej, osoby trzecie odpowiadają również za odsetki za zwłokę od zaległości podatkowych oraz koszty postępowania egzekucyjnego. Natomiast zgodnie z art. 116 § 1 o.p., w brzmieniu, jakie miał ten przepis w dacie wydania zaskarżonej decyzji, za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji, spółki akcyjnej lub spółki akcyjnej w organizacji odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a członek zarządu:

1) nie wykazał, że:

a) we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie zapobiegające ogłoszeniu upadłości (postępowanie układowe) albo

b) niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub niewszczęcie postępowania zapobiegającego ogłoszeniu upadłości (postępowania układowego) nastąpiło bez jego winy,;

2) nie wskazuje mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części.

§ 2 art. 116 o.p. przewidywał z kolei, w dacie 28 lipca 2005r. (dzień wydania zaskarżonej decyzji), że odpowiedzialność członków zarządu, określona w § 1, obejmuje zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, które powstały w czasie pełnienia przez nich obowiązków członka zarządu.

Zacytowane przepisy, które zastosował w sprawie organ rentowy, wskazują przesłanki pozytywne i przesłanki negatywne odpowiedzialności członka zarządu spółki kapitałowej. Pozytywną przesłanką odpowiedzialności jest wykazanie przez organ rentowy, który obciąża obowiązek dowodzenia, że zaległości składkowe powstały w okresie, w którym członek zarządu pełnił funkcję w zarządzie, a po drugie, że egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna. Z kolei przesłanki negatywne, egzoneryujące odpowiedzialność członka zarządu w aspekcie dowodowym, o których była mowa, jeśli chodzi o ich wykazanie, obciążają członka zarządu kwestionującego swoją odpowiedzialność (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 4 marca 2016r., sygn. akt III AUa 1681/15). Przy tym jako istotne, za Sądem Najwyższym, podkreślić należy, że ocena spełnienia przesłanek z art. 116 o.p. za każdym razem powinna być oceniana ex ante, a więc z perspektywy sytuacji istniejącej w dniu wydania decyzji o przeniesieniu

odpowiedzialności za zaległości składkowe, a nie ex post, to jest z uwzględnieniem późniejszych zdarzeń (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2018r., sygn. akt II UK 56/17).

W rozpatrywanej sprawie nie budziło wątpliwości, że w okresie, kiedy powstały zaległości składkowe objęte zaskarżoną decyzją, V. M. był członkiem zarządu (...) sp. z o.o. od dnia 19 lutego 1997r. w różnych konfiguracjach osobowych, pełniąc różne funkcje – wiceprezesa zarządu czy prezesa zarządu. Do czasu wydania zaskarżonej decyzji z rejestru nie został wykreślony i wciąż był wpisany jako osoba wchodząca w skład zarządu. Co prawda wskazywał, że powołanie go do zarządu odbywało się na roczne kadencje, nie wynika to jednak ani z aktu zawiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, ani z uchwał o powołaniu członków zarządu, które zostały zgromadzone w aktach organu rentowego. Wobec tego, zdaniem Sądu, nie było podstaw do negowania, że odwołujący w spornym okresie objętym zaskarżoną decyzją pełnił obowiązki w zarządzie (...) sp. z o.o. Nie budziło również wątpliwości, że dopiero od dnia 17 czerwca 2002r. był jedynym członkiem zarządu. Wcześniej wraz z nim w zarządzie pozostawał W. Z., a w pewnym okresie od 6 kwietnia 1998r. do dnia 29 grudnia 2000r. również Y. H..

Kolejną przesłanką pozytywną odpowiedzialności, którą kreuje art. 116 o.p., jest bezskuteczność egzekucji z majątku spółki w całości lub w części. Sformułowanie "egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna" nie oznacza, że każdorazowo chodzi o przeprowadzenie i formalne zakończenie administracyjnego postępowania egzekucyjnego albo egzekucji sądowej, gdyż takie wymaganie wyraźnie z tej regulacji nie wynika. Wobec braku ustawowej definicji egzekucji uprawnione może być stwierdzenie, że pojęcie egzekucji jest szersze niż tylko formalne jej przeprowadzenie przez organy egzekucyjne. Można przyjąć, że egzekucja to wszelkie uprawnione działania wierzyciela zmierzające do wyegzekwowania należności na podstawie tytułu wykonawczego. Egzekucją może być zatem, na przykład, samo wezwanie dłużnika do zapłaty. Jeżeli nie ureguluje on należności, to już wówczas można stwierdzić, że egzekucja jest bezskuteczna. M.in. w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia: 21 stycznia 2010r. (II UK 157/09, LEX nr 583805) oraz 5 czerwca 2014r. (I UK 437/13, LEX nr 1483947) wskazano, że bezskuteczność egzekucji może być wykazana nie tylko na podstawie postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, ale także w inny sposób, który nie poddaje w wątpliwość oceny, że środki majątkowe podmiotu, który wszczął procedurę upadłościową nie wystarczą na zaspokojenie istotnej części jego długów. Z kolei, w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2013r. (III UK 154/12, LEX nr 1463908), przyjęto że dowodem bezskuteczności egzekucji będzie przede wszystkim, wydane po przeprowadzeniu postępowania egzekucyjnego przez organ egzekucyjny, postanowienie o umorzeniu postępowania z uwagi na bezskuteczność egzekucji (art. 59 ustawy z 17 czerwca 1966r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, tekst jedn.: Dz. U. z 2017r., poz. 1201). Jednak stan bezskuteczności egzekucji może być stwierdzony również w toku egzekucji administracyjnej lub sądowej, czego konsekwencją jest możliwość zwrócenia się przez organ egzekucyjny (lub wierzyciela w toku egzekucji sądowej) do sądu o nakazanie dłużnikowi wyjawienia majątku. Bezskuteczność egzekucji, rozumiana jako brak możliwości przymusowego zaspokojenia wierzyciela publicznoprawnego w toku wszczętej i przeprowadzonej przez organ egzekucyjny egzekucji skierowanej do majątku spółki, może być też oceniana w kontekście przebiegu postępowania upadłościowego (wyroki SN: z dnia 10 marca 2011r., III UK 89/10; z dnia 3 września 2010r., I UK 77/10; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 21 września 2017r., III AUa 419/17, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2017r., (...), LEX nr 2299762).

W rozpatrywanej sprawie organ rentowy wszczął postępowanie egzekucyjne w administracji wobec (...) sp. z o.o., w toku którego doszło do zajęcia i zablokowania rachunku bankowego prowadzonego przez (...) Bank S.A. do czasu otrzymania odwołania zajęcia lub do czasu jego zrealizowania. Przy tym istotne jest, że w tym czasie spółka nie reagowała na upomnienia organu rentowego, a od stycznia 2004r. już nie składała comiesięcznych dokumentów rozliczeniowych. Od około 2002r. spółka nie miała swojego biura, gdyż wyprowadziła się z ulicy (...) i w innym miejscu już nie miała swojej siedziby. Ostatnie sprawy spółki były prowadzone do około 2004r., a odwołujący po 2005r. już w ogóle z W. wyjechał. Wobec tych okoliczności, które wynikają z zeznań odwołującego, można zakładać w sposób graniczący z pewnością, że co najmniej od około 2004r. spółka nie prowadziła działalności i już od dłuższego czasu nie miała swojego biura. Wobec tego działaniem w ramach prowadzonej egzekucji, jakie mógł i podjął organ rentowy było w pierwszej kolejności zajęcie rachunku bankowego. Kolejną inicjatywą podjętą przez

organ rentowy było sporządzenie pisma z dnia 29 października 2004r. do Naczelnika Urzędu Skarbowego W.-T. o łączne prowadzenie egzekucji przeciwko (...) sp. z o.o. w związku ze zbiegiem egzekucji administracyjnej na rachunku bankowym prowadzonym przez (...) Bank (...) S.A. w W.. W związku z tym do Urzędu Skarbowego zostały przesłane tytuły wykonawcze w celu wyegzekwowania należności, które zostały wystawione na dzień 24 sierpnia 2004r. na kwoty 314,60 zł, 4.129,50 zł, 997,10 zł, 82,60 zł, 4.899,90 zł, 5.025,80 zł, 4.134,70 zł, 35.776,90 zł, 32,10 zł oraz 290,30 zł. Odwołujący jednak kwestionował wiarygodność tytułów, gdyż jego zdaniem występowały w nich błędy w oznaczeniu spółki lub jej siedziby. W ocenie Sądu okoliczność podnoszona przez ubezpieczonego pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie. Należy bowiem wskazać, że Urząd Skarbowy przyjął tytuły wykonawcze i na ich podstawie dokonywał czynności mających na celu przeprowadzenie egzekucji z majątku spółki. Ostatecznie Naczelnik Urzędu Skarbowego W.-T. w dniu 28 kwietnia 2005r. zwrócił jednak do organu rentowego w załączeniu 10 tytułów wykonawczych wystawionych na (...) Sp. z o.o. w W. wraz z relacją poborcy skarbowego, ponieważ spółka nie prowadziła działalności pod wskazanym adresem i nie posiadała jakiegokolwiek mienia od około 2-3 lat. W ocenie Sądu pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego W.-T. dowodzi bezskuteczności egzekucji względem (...) sp. z o.o. Takie też stanowisko wywodzi Sąd Najwyższy wskazując, że bezskuteczność egzekucji rozumiana jako brak możliwości przymusowego zaspokojenia wierzyciela publicznoprawnego w toku wszczętej i przeprowadzonej przez organ egzekucji skierowanej do majątku spółki może być wykazana nie tylko na podstawie postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, ale także w inny sposób (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2009r., sygn. akt I UZP 4/09). Bezskuteczność egzekucji w rozumieniu art. 116 o.p. jako przesłanka odpowiedzialności członka zarządu spółki, nie musi być bezwzględnie stwierdzona tylko postanowieniem o umorzeniu postępowania egzekucyjnego bezpośrednio przed wydaniem decyzji przenoszącej odpowiedzialność. Bezskuteczność egzekucji to stan obiektywny, wynikający z braku majątku, który sprawi, że potencjalna egzekucja nie pozwoliłaby zaspokoić wierzyciela w całości lub w części. Egzekucji nie prowadzi się dla samej egzekucji, a więc tym bardziej dla uzyskania formalnego stwierdzenia jej bezskuteczności, lecz celem spieniężenia majątku spółki i zaspokojenia wierzyciela. Decyduje zatem majątek spółki, który jest poszukiwany w egzekucji a wcześniej powinien być wskazany (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2016r., sygn. akt II UK 315/15). W rozpatrywanym przypadku postępowanie egzekucyjne wszczęte przez organ rentowy zostało skierowane do całego istniejącego i znanego majątku spółki. Jednakże poza rachunkiem bankowym spółka nie posiadała innych składników majątkowych podlegających zajęciu. Również odwołujący nie wskazał istnienia żadnego innego majątku spółki, z którego egzekucja mogłaby zaspokoić organ rentowy. Poza tym ustalone zostało w toku egzekucji administracyjnej przez poborcę skarbowego, że spółka nie działa, a jej siedziba jest zamknięta. W związku z tym organ rentowy nie miał już żadnych instrumentów prawnych, aby ściągnąć od spółki należności tytułem nieopłaconych składek. W takiej sytuacji stanowisko organu rentowego o bezskuteczności egzekucji jest prawidłowe.

Odwołujący, chcąc się zwolnić od odpowiedzialności za zobowiązania składkowe spółki, mógł dowodzić istnienia przesłanek negatywnych, na które wskazuje art. 116 § 1 pkt 1 i 2 o.p. Ciężar dowodu jego jednak obciążał, a nie organ rentowy, co wymaga szczególnego zaakcentowania. Odwołujący jednak nie wskazał mienia spółki, z którego organ rentowy mógłby się zaspokoić. W związku z tym przesłanka negatywna z art. 116 ust. 1 pkt 2 o.p. nie została wykazana. Jeśli chodzi zaś o przesłanki negatywne z art. 116 ust. 1 pkt 1 a) i b) o.p., to należy wskazać, że w obecnym stanie prawnym obowiązuje ustawa z dnia 15 maja 2015 r. Prawo restrukturyzacyjne (t.j. Dz. U. z 2016r., poz. 1574), która weszła w życie w dniu 1 stycznia 2016r. Ustawa ta wprowadziła cztery postępowania naprawczo-oddłużeniowe, do których zaliczono postępowanie o zatwierdzenie układu, przyspieszone postępowanie układowe, postępowanie układowe oraz postępowanie sanacyjne. Jednak należy zauważyć, że decyzja organu rentowego została wydana w dniu 28 lipca 2005r., a odwołanie zostało wniesione w dniu 25 września 2006r. Zatem należało przedsięwziąć ówczesny obowiązujący stan prawny. Wówczas funkcjonowała ustawa z dnia 28 lutego 2003r. Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 60, poz. 535) - dalej jako „ustawa”. Zgodnie z art. 11 tej ustawy, dłużnik jest niewypłacalny, jeżeli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań. Na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy, jeżeli zostanie uprawdopodobnione, że w drodze układu wierzyciele zostaną zaspokojeni w wyższym stopniu, niż zostaliby zaspokojeni po przeprowadzeniu postępowania upadłościowego obejmującego likwidację majątku dłużnika, ogłasza się upadłość dłużnika z możliwością zawarcia układu.

Upadłość do dnia 31 grudnia 2015r. przewidywała dwa warianty, a mianowicie upadłość likwidacyjną zmierzającą do likwidacji przedsiębiorstwa lub upadłość z możliwością zawarcia układu. Ten drugi rodzaj upadłości można było nazwać potocznie upadłością układową, która nie zmierzała co do zasady do likwidacji, ale dawała dłużnikowi „możliwość” zawarcia układu. Dalej, w myśl art. 21 ust. 1 i 3 ustawy, dłużnik był obowiązany, nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia, w którym wystąpiła podstawa do ogłoszenia upadłości, zgłosić w sądzie wniosek o ogłoszenie upadłości. Osoba ta ponosiła odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną wskutek niezłożenia wniosku w terminie określonym w ust. 1.

Kluczowe znaczenie dla ustalenia odpowiedzialności członka zarządu ma interpretacja pojęcia zgłoszenia wniosku o upadłość we właściwym czasie, którym posługuje się art. 116 § 1 pkt 1 lit. a o.p., i dlatego doczekała się bardzo obszernego orzecznictwa. W orzecznictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie prezentowany jest pogląd, w myśl którego pojęcie "właściwego czasu" do złożenia wniosku o upadłość powinno być ujmowane elastycznie w zależności od okoliczności konkretnego wypadku, bowiem jest przesłanką obiektywną, ustalaną w oparciu o okoliczności faktyczne każdej sprawy. Już w wyroku z dnia 22 czerwca 2006r. (I UK 369/05, LEX nr 3764439) Sąd Najwyższy w odniesieniu do należności składkowych wskazał, iż do wykładni art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej nie należy mechanicznie przenosić sformułowania art. 5 § 2 (obowiązującego przed dniem 1 października 2003r.) Prawa upadłościowego, lecz - uwzględniając konkretne okoliczności sprawy - ustalać właściwy czas do zgłoszenia wniosku, jak również oceniać przesłanki wymienione w art. 5 § 1 i 2 ("zaprzestanie płacenia długów" oraz "ujawnienie, że majątek spółki lub osoby prawnej nie wystarcza na zaspokojenie długów"). Tym samym podzielone zostało wcześniejsze stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone na gruncie wykładni art. 298 k.h. (por. wyrok Sądu Najwyższego: z dnia 6 czerwca 1997r., III CKN 65/97, OSNC 1997 Nr 11, poz. 181; z dnia 18 października 2000r., V CKN 109/00, LEX nr 52742; z dnia 23 czerwca 2004r., V CK 533/03, LEX nr 194093), a mianowicie, iż niedopuszczalne jest mechaniczne przeniesienie do wykładni art. 298 k.h. unormowania, jakie zawierał art. 5 § 2 Prawa upadłościowego określający, że wniosek o ogłoszenie upadłości spółki z o.o. powinien być zgłoszony nie później niż w ciągu dwóch tygodni od dnia zaprzestania płacenia długów. Przesłanka ta nie jest równoznaczna z użytym w art. 298 k.h. określeniem "we właściwym czasie". Właściwym czasem nie jest ani krótkotrwałe wstrzymanie płacenia długów na skutek przejściowych trudności, ani też całkowite zaprzestanie płacenia długów w następstwie wyzbycia się przez podmiot gospodarczy całego (lub prawie całego) majątku, lecz chwila kiedy wiadomo już, że dłużnik nie będzie w stanie zaspokoić wszystkich swych zobowiązań. Określenie tej chwili powinno być ujmowane elastycznie w zależności od okoliczności konkretnego wypadku. Identyczne stanowisko odnajdujemy w późniejszym orzecznictwie dotyczącym wykładni art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej odczytywanym w związku z art. 31 i 32 ustawy systemowej (por. wyrok Sądu Najwyższego: z dnia 14 września 2007r., III UK 24/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 324; z dnia 19 marca 2010r., II UK 258/09, LEX nr 920554; z dnia 6 lipca 2011r., II UK 352/10, LEX nr 989129; z dnia 2 sierpnia 2011r., II UK 5/11, LEX nr 1084735; z dnia 4 października 2011r., I UK 113/11, OSNP 2012 nr 23-24, poz. 293; z dnia 18 stycznia 2012r., II UK 109/11, LEX nr 1130391). Jednocześnie nie budzi większych wątpliwości, iż dokonując oceny, czy zgłoszenie wniosku o upadłość nastąpiło we właściwym czasie (art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej) należy mieć na względzie, że powinno to nastąpić w takim momencie, aby zapewnić ochronę zagrożonych interesów wszystkich wierzycieli, aby po ogłoszeniu upadłości wszyscy wierzyciele mieli możliwość uzyskania równomiernego, chociaż tylko częściowego zaspokojenia z majątku spółki. Zarząd powinien zgłosić wniosek o upadłość, jeżeli tylko zachodzi zagrożenie niewypłacalnością, której nastąpienie w sposób oczywisty niweczy sens postępowania upadłościowego, pozbawiając wszystkich wierzycieli jakiegokolwiek ochrony prawnej ich interesów (por. wyrok Sądu Najwyższego: z dnia 14 czerwca 2006r., I UK 324/05, OSNP 2007 nr 13-14, poz. 200; z dnia 10 lutego 2011r., II UK 265/10, LEX nr 844740 oraz z dnia 19 grudnia 2013r., II UK 196/13, LEX nr 1438648).

Odwołujący w toku postępowania wskazywał, że przesłankami wyłączającymi jego odpowiedzialność za zobowiązania z tytułu nieopłaconych składek jest złożenie w dniu 27 września 2002r. wniosku o otwarcie postępowania układowego, a w dniu 4 czerwca 2004r. wniosku o ogłoszenie upadłości spółki. Jednak sąd rozpoznający sprawy pierwszy wniosek oddalił, a drugi zwrócił. W związku z tym te wnioski, z powodu wadliwości formalnych, za które odpowiadał odwołujący, nie odniosły oczekiwanych skutków. Poza tym odwołujący nie wykazał, choć jego obciążał obowiązek dowodzenia, że ww. wnioski zgłosił we właściwym czasie. Do tego, by dokonać oceny w tym zakresie i ocenić, kiedy

doszło do zaistnienia przesłanek uzasadniających zgłoszenie wniosku o upadłość czy o układ, a tym samym czy te wnioski zostały zgłoszone we właściwym czasie, konieczna jest analiza sytuacji finansowej spółki. W rozpatrywanej sprawie Sąd dysponował tylko bardzo ograniczoną dokumentacją w postaci sprawozdania i rachunku zysków i strat za część 2002r. oraz zestawieniem wierzycieli. Jest to jednak niewystarczający materiał do oceny kiedy spółka stała się niewypłacalna. Podkreślenia wymaga, że żadnej dokumentacji finansowej nie przedstawił odwołujący, nie wskazał również, gdzie się ona znajduje. W zeznaniach podał informację, że dokumentacja znajdowała się w biurze rachunkowym, której właścicielka zmarła i po jej śmierci część dokumentacji odebrał. Nie wskazał jednak jaką dokładnie dokumentację odzyskał i gdzie się ona znajduje. W związku z tym Sąd nie miał możliwości takiej dokumentacji pozyskać, choć podkreślić trzeba, że to nie Sąd powinien w tym zakresie przejawiać inicjatywę, ale odwołujący.

Co prawda, członek zarządu, a szczególnie były członek zarządu, mogą wskazywać na brak dostępu do dokumentacji i wiążący się z tym faktyczny brak możliwości skorzystania z tego, na co wskazuje art. 116 § 1 pkt 1 i 2 o.p. Niemniej jednak ta okoliczność nie ma znaczenia. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 października 2016r. (II UK 343/15) wskazał, że skoro art. 116 § 1 pkt 2 o.p. uzależnia uwolnienie się przez członka zarządu spółki kapitałowej od odpowiedzialności za jej zaległości składkowe wyłącznie od wskazania mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie należności wierzyciela w znacznej części, to niemożność, nawet obiektywna, wykazania przez członka zarządu tej przesłanki egzoneracyjnej nie zwalnia go z odpowiedzialności. W przeciwnym razie były członek zarządu spółki kapitałowej zawsze mógłby uwolnić się od odpowiedzialności twierdzeniem, że wykazanie rozważanej negatywnej przesłanki tej odpowiedzialności jest niemożliwe ze względu na aktualny brak dostępu do dokumentów finansowych spółki i spowodowaną nim niewiedzę o jej majątku. W ocenie Sądu, ta sama argumentacja odnosi się także do kwestii związanej z brakiem dostępu do dokumentacji i niemożnością wykazania, że wniosek o upadłość został złożony we właściwym czasie.

W kwestii dotyczącej braku dokumentacji finansowej wypowiedział się również Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 29 września 2014r., w którym wskazał, że brak dokumentacji nie przesądza o braku odpowiedzialności członka zarządu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 29 września 2014 r. III AUa 81/13). W zakresie dotyczącym czasu właściwego na zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości w sytuacji braku dokumentacji wypowiadały się również sądy administracyjne w odniesieniu do zaległości podatkowych. Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 11 kwietnia 2018r, wskazał, że wobec braku dokumentacji, którą powinna posiadać spółka, czynienie ustaleń, czy należało złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości spółki oraz określenie czasu właściwego na złożenie takiego wniosku, może nastąpić przy uwzględnieniu okoliczności, iż spółka nie regulowała zobowiązań podatkowych (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 kwietnia 2018r., (...) 865/16). Z kolei Wojewódzki Sąd Administracyjny w G. w wyroku z dnia 4 kwietnia 2014r. ((...) SA/GI (...)) stwierdził, że wobec braku bilansów spółki przy ocenie przesłanek złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, należy wziąć pod uwagę niepłacenie przez nią należności publicznoprawnych, a więc przede wszystkim zobowiązań podatkowych i składek należnych na rzecz ZUS.

W rozpatrywanej sprawie (...) Sp. z o.o. od roku 1999r. posiadała zaległości wobec ZUS. Ponadto, spółka miała również zaległość wobec Urzędu Skarbowego i innych wierzycieli. Choć, z uwagi na brak dokumentacji, trudno jest ustalić, kiedy zaistniały przesłanki do zgłoszenia wniosku o upadłość, to jednak można stwierdzić, że ze względu na wielość wierzycieli, zobowiązania składkowe i podatkowe, odwołujący powinien był wystąpić z wnioskiem o upadłość już wtedy, gdy składał wniosek o wszczęcie postępowania układowego. Samo zaś wszczęcie postępowania układowego nie zwalnia odwołującego z odpowiedzialności. W orzecznictwie akcentuje się, że wszczęcie postępowania układowego "we właściwym czasie" w rozumieniu art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. - Ordynacja podatkowa oznacza wszczęcie go wówczas, gdy realne jest zaspokojenie przez spółkę w całości należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jako uprzywilejowanego wierzyciela wyłączonego z układu z mocy prawa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2011r., I UK 113/11). W przedmiotowej sprawie odwołujący nie wykazał, że wniosek o otwarcie postępowania układowego i późniejszy wniosek o upadłość zostały złożone we właściwym czasie. Zdaniem Sądu nie ma podstaw w materiale dowodowym do stwierdzenia zatem, że odwołujący od odpowiedzialności się zwolnił. Jako okoliczność istotną dla takiego zwolnienia odwołujący

wskazywał, że Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy postanowieniem z dnia 8 maja 2003r. pozbawił go prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji reprezentanta lub pełnomocnika przedsiębiorcy, członka rady nadzorczej lub komisji rewizyjnej w spółce akcyjnej, z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółdzielni na okres trzech lat, ale sąd drugiej instancji w dniu 20 kwietnia 2004r. orzeczenie sądu pierwszej instancji uchylił i umorzył postępowanie. W ocenie Sądu wskazane stanowisko odwołującego jest błędne, gdyż Sąd Najwyższy wskazał, że orzeczenie w przedmiocie zakazu, o którym mowa w art. 17² Prawa upadłościowego, nie ma charakteru prejudycjalnego w stosunku do rozstrzygnięcia o odpowiedzialności członka zarządu za zobowiązania składkowe spółki. W sprawie o ustalenie odpowiedzialności członka zarządu spółki na podstawie art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej nie są wiążące ustalenia dokonane w postanowieniu sądu gospodarczego umarzającym postępowanie o pozbawienie go prawa prowadzenia działalności gospodarczej. Nawet przy przyjęciu, że postępowanie zostało umorzone nie z przyczyn formalnych, lecz merytorycznych, po uznaniu, że wniosek o upadłość został zgłoszony w terminie albo że niedotrzymanie terminu nastąpiło bez winy członka zarządu, ustalenie to nie jest wiążące w postępowaniu o przeniesienie odpowiedzialności za zaległości składkowe na członka zarządu. Inny jest bowiem przedmiot tego postępowania i toczy się ono między innymi stronami. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2011r., sygn. akt I UK 113/11). W związku z tym, nawet jeśli postępowanie w sprawie orzeczenia zakazu z art. 17² Prawa upadłościowego zostało ostatecznie umorzone, nie ma podstaw, by w rozpatrywanej sprawie automatycznie przyjmować, że odwołujący nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania z tytułu składek.

Odwołujący również wskazywał na błędne określenie w zaskarżonej decyzji kwot zobowiązania. Stanowisko swoje uzasadniał w oparciu o różnice kwotowe występujące w tytułach wykonawczych w porównaniu do tych, które zostały ujęte w zaskarżonej decyzji. W ocenie Sądu odwołujący nie ma racji, ponieważ tytuły wykonawcze dotyczą nie wszystkich okresów zadłużenia, a tylko stycznia – maja 2003r., września – listopada 2002r. i maja 2001r., a ponadto odnoszą się tylko do składek na FUS (nie obejmują składek na FUZ i FP oraz FGŚP). Z kolei zaskarżona decyzja objęła zaległości na FUS, FUZ i FP oraz FGŚP oraz dłuższe okresy, bo także styczeń – kwiecień 2000r., wrzesień 2001r., marzec 2002r. oraz czerwiec 2003r. – styczeń 2004r.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że organ rentowy wykazał przesłanki pozytywne odpowiedzialności odwołującego, z kolei odwołujący nie wykazał żadnej z przesłanek uwalniających go od odpowiedzialności za zobowiązania składkowe. W ocenie Sądu, odwołujący się mimo tego nie może jednak odpowiadać za długi spółki powstałe w okresie, kiedy nie tylko on pełnił obowiązki w zarządzie. W związku z tym Sąd ocenił, że należało zmienić zaskarżoną decyzję poprzez stwierdzenie, że odwołujący nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania (...) sp. z o.o. z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne za okresy od stycznia do kwietnia 2000r., za wrzesień 2000r., za maj 2001r. oraz za marzec 2002r. wraz z należnymi odsetkami. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego V. M. był członkiem zarządu w tych okresach, ponieważ zasiadał w składzie spółki od dnia 19 lutego 1997r. Odwołujący sprawował jednak jednoosobowy zarząd dopiero od dnia 17 czerwca 2002r. W okresach, o których mowa, członkami zarządu byli również Y. H. do dnia 29 grudnia 2000r. i W. Z. do 17 czerwca 2002r. Odpowiedzialność odwołującego i pozostałych członków zarządu za zobowiązania składkowe w ww. okresach jest więc solidarna.

Wedle stanowiska Sądu Najwyższego, solidarna odpowiedzialność członków zarządu spółki z o.o. za jej zaległości podatkowe (składkowe) została wprowadzona w interesie wierzycieli spółki. Funkcją i ratio legis rozwiązania prawnego przyjętego w art. 116 Ordynacji podatkowej i związanych z nim przepisach jest ochrona publicznych wierzycieli przez wzmocnienie ich pozycji i ułatwienie realizacji wierzytelności zagrożonych niewypłacalnością dłużnika - spółki z o.o. (...) wskazuje się na wyjątkowość odpowiedzialności osób trzecich za zaległości składkowe (podatkowe) spółki, która wynika z faktu, że osoby trzecie (członkowie zarządu) ponoszą odpowiedzialność osobistą i całym swoim majątkiem za zaległości innego podmiotu. Poddanie odpowiedzialności członków zarządu reżimowi odpowiedzialności solidarnej oznacza z jednej strony dla wierzyciela - dodatkowe gwarancje wykonania zobowiązania, z drugiej strony dla każdego z dłużników - ryzyko świadczenia na rzecz wierzyciela. W związku z tym podkreśla się, że z konstytucyjnego charakteru decyzji wydanej na podstawie art. 108 § 1 w związku z art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej wynika, iż dopiero podjęcie decyzji w tym trybie kreuje odpowiedzialność jej adresata (adresatów) jako osoby trzeciej za zaległości podatkowe (składkowe) płatnika, natomiast brak decyzji

jest równoznaczny z brakiem odpowiedzialności osoby (osób), wobec której decyzja nie została wydana, przez co nie mają do niej zastosowania zasady odpowiedzialności solidarnej kształtowane przez art. 366 i nast. Kodeksu cywilnego. Obowiązkiem organu podatkowego (rentowego) jest zatem wszczęcie postępowania w przedmiocie odpowiedzialności osób trzecich przeciwko wszystkim osobom mogącym taką odpowiedzialność ponosić ze względu na okres wykonywania obowiązków członka zarządu, a decyzja kończąca to postępowanie powinna rozstrzygać (pozytywnie lub negatywnie) o odpowiedzialności wszystkich (tak określonych) członków zarządu. W przeciwnym bowiem wypadku osoby pominięte podlegałyby wyłączeniu z odpowiedzialności, pomimo że mieszczą się w dyspozycji art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej, a dłużnik, który spłacił dług, zostałby pozbawiony możliwości realizacji w stosunku do nich prawa do regresu przysługującego na podstawie art. 376 k.c. O potrzebie prowadzenia postępowania przeciwko wszystkim członkom zarządu przekonuje także konieczność zapewnienia wszystkim osobom, potencjalnie odpowiedzialnym za cudzą zaległość podatkową (składkową), możliwości obrony własnych interesów, w tym w zakresie dowodzenia przesłanek egzoneracyjnych (uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2009 r., sygn. akt I UZP 3/09 i z dnia 16 kwietnia 2014 r., sygn. akt I UZP 2/13 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 sierpnia 2016 r., sygn. akt I UK 307/15). Z odesłania zawartego w art. 91 Ordynacji podatkowej do art. 366 § 1 i art. 369 k.c. wynika, że po powstaniu solidarnego zobowiązania, a zatem po wydaniu decyzji w trybie art. 108 § 1 Ordynacji podatkowej, organ rentowy może dokonać wyboru dłużnika (członka zarządu), od którego będzie dochodził zaspokojenia wierzytelności, postępując zgodnie z art. 366 § 1 k.c. Skutkiem konstytucyjnego charakteru decyzji o odpowiedzialności osoby trzeciej za zaległości składkowe jest to, że od chwili wydania decyzji kilku dłużników może być zobowiązanych w ten sposób, iż wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych (solidarność dłużników); do zupełnego zaspokojenia wierzyciela wszyscy dłużnicy solidarni pozostają zobowiązani (art. 366 § 2 k.c.). Wierzyciel (organ ubezpieczeń społecznych) może więc dokonać wyboru dłużnika (członka zarządu), od którego będzie dochodził zaspokojenia wierzytelności, dopiero po powstaniu solidarnego zobowiązania, nie może zatem dokonać tego przez wydanie decyzji tylko wobec niektórych z nich. Nie jest jednak konieczne wydanie jednej wspólnej decyzji w stosunku do wszystkich członków zarządu jako dłużników i określenie w niej, że ich odpowiedzialność jest solidarna. Solidarność tej odpowiedzialności wynika z przepisów ustawy (art. 369 k.c. w związku z art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2014 r., sygn. akt I UK 205/13). Ponadto z konstytucyjnego charakteru decyzji o przeniesieniu odpowiedzialności na osoby trzecie wynika, że tylko brak decyzji oznacza brak odpowiedzialności solidarnej, więc istotne jest, aby żadna z osób nie została pominięta i by wobec każdej decyzja została wydana (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2006 r., sygn. akt I UK 126/06 i z dnia 16 lipca 2008 r., sygn. akt I UK 9/08).

Sąd zważył, że istotą przenoszenia odpowiedzialności spółki za zaległości z tytułu składek na członków zarządu jest zasada ponoszenia przez nich odpowiedzialności solidarnej. Oznacza to, że organ rentowy jest zobowiązany do wydania decyzji na wszystkich członków zarządu spółki w okresach objętych rozstrzygnięciem. Dopiero w następstwie powyższego ZUS jest uprawniony do wyboru jednego, kilku lub wszystkich członków zarządu, od których zdecyduje się ściągać należność. Jest to istotne dla osoby uiszczającej zaległości składkowe względem organu rentowego, ponieważ niewydanie decyzji wobec innych członków zarządu wyklucza możliwość dochodzenia od nich roszczeń regresowych. Niewątpliwie w tożsamej sytuacji znalazłby się odwołujący. Organ rentowy nie kwestionował w toku postępowania sądowego, że wydał decyzję zobowiązującą do opłacenia składek tylko i wyłącznie wobec V. M., pomijając W. Z. i Y. H.. Zatem pozostawienie w mocy zaskarżonej decyzji w tym zakresie doprowadziłoby do niemożliwości zgłoszenia roszczenia regresowego przez odwołującego wobec w/w osób wchodzących ówczesznie w skład zarządu spółki. Wobec tego Sąd doszedł do przekonania, że wydana decyzja w tej części jest wadliwa. W analizowanej sytuacji bez znaczenia pozostaje okoliczność podnoszona przez organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 13 lipca 2011 r., jakoby nie dysponował aktualnym adresem, na który mógłby doręczyć korespondencję kierowaną do J. Z.. Jego adres w USA zgłoszony w dokumentach rejestrowych spółki, o którym wspomniał organ rentowy, nie skutkuje brakiem możliwości powiadomienia ww. członka zarządu o toczącym się postępowaniu. Ponadto ZUS również nie powiadomił drugiego członka zarządu Y. H., który także zasiadał w zarządzie spółki w części spornego okresu. Powyższe oznacza wadliwość

decyzji z dnia 28 lipca 2005r., w omawianym zakresie, naruszenie art. 107 i art. 116 Ordynacji podatkowej oraz w konsekwencji brak odpowiedzialności odwołującego z tytułu zaległości składkowych za wymienione miesiące.

Wobec powyższego Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję przyjmując, że odwołujący nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne za okresy: styczeń – kwiecień 2000r., wrzesień 2000r., maj 2001r. i marzec 2002r. wraz z należnymi odsetkami. W pozostałym zakresie odwołanie jako bezzasadne podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:

- (...)

-(...)